

Κυριακή, 28 Ιουνίου, 1998, ώρα: 16:20, πτήση για Μόναχο.

Να 'μαστε πάλι. Χαρτάκια, μπλοκάκια, μολυβάκια. Και πιο δίπλα, με τη μεσολάβηση ενός περιέργου, μισού –μήπως παιδικού;– καθίσματος, η ευτραφέστατη τευτονική γείτων, με το αντίστοιχα πληθωρικό, λαϊκό γερμανόφωνο ανάγνωσμα. Μυρίζει φαϊ. Ήχος από άνοιγμα φιαλών, η διατροφή μας πλησιάζει, οι σιελογόννοι –κατά συνέπεια– ζικλεράκια.

Στο αεροδρόμιο πέτυχα τον Αντώνη Αντωνιάδη, τον μικροβιολόγο που με φρόντισε πέρυσι στη Euromedica, και λίγο αργότερα τον Χρήστο Κουλουκούρη. Γενεύη και Παρίσι αντίστοιχα οι προορισμοί τους, καπνιστές δεινοί ωστόσο αμφοτέροι, με ψιλοφλόμωσαν. Τους αλληλοσυστησα αλλά ανακάλυψαν και την παλιά τους γνωριμία από το Πέμπτο Γυμνάσιο [άντε ντε, πού είναι το μάμ;].

Στη διάρκεια της αναμονής –υπήρξε καθυστέρηση λόγω συγχώνευσης πτήσης της Ολυμπιακής στη δική μας– οργάνωσα (οργάνωση που, όπως αποδείχθηκε, έμεινε αναξιοποίητη) στο ημερολόγιό μου τις κινήσεις των επομένων ημερών βάσει του προγράμματος που μου έδωσαν από το Γκαίτε. Κουνάει π' ανάθεμά το, κατεβαίνουμε εξάλλου τώρα, είναι κοντά 6 παρά 10, δηλαδή περίπου 5:00 με την αλλαγή. Βλέπω σύννεφα, λες να βρέχει;

Ακατάλληλη περίοδος για απουσία μου. Δουλειά στο γραφείο. Δουλειά στη Θάσο. Και προβλήματα επίσης. Τις τελευταίες μέρες ζορίστηκα ιδιαίτερα [φάνηκαν τα χωρά-

φια, κατεβαίνουμε ταχέως]. Απ' την άλλη μεριά όμως, το εν λόγω ταξίδι θα με αποσπάσει αναγκαστικά –δρυμοί ποικίλοι υποκάτωθεν, μικροσυστάδες κτισμάτων, φρενάρι ο μπαγάσας, μα τι θέλει; Να το σταματήσει επί τόπου; Πραγματικά, σαν να το πάει σημειωτόν! πώς γίνεται αυτό; όοπ, το ξαναπατάει. Ρυάκια, σπιτάκια, δενδράκια, μ'αρέσει! Όοπ, νάτο τώρα, το ακούμπησε. Και τα γνωστά βλαμμένα που χειροκροτούν. Επείγει πάντως να βρω τουαλέττα, μην κατουρηθούμε και πάνω μας.

Δευτέρα, 29.06.1998. 9 παρά 5, στο τραμ για τον σταθμό. Δίπλα μου γέρος με σόρτ. Καθαρός μεν αλλά με οσμή βρώμικης πετσέτας. Τέτοια ώρα ο Άρις σε δημόσιο μεταφορικό μέσο... ! Μου θυμίζει γυμνάσιο!

Hauptbahnhof. Αφήνω την αποσκευή στις αποσκευές. Ψάχνω το U4 και φτάνω στο Prinzregentenplatz. Πόδια, *Villa Stuck*. Ο κύριος Franz von Stuck, ζωγράφος και γλύπτης που πέθανε το 1926, άφησε τη σπιταρώνα του στον Δήμο. Είναι μουσείο τέχνης με άξονες την αρχή του αιώνα και την *avant-garde*. Με δέχτηκε και με ξενάγησε άψογα η Suzanne Baumann, μεταξύ άλλων και σε έκθεση της Yoko Ono που μου άρεσε πολύ. Έργα της από το '60 και δώθε μέχρι πρόσφατα, με πνεύμα και εξυπνάδα. Επίσης μου άρεσαν πολύ τα έργα του ίδιου του Stuck, και τα ζωγραφικά και τα γλυπτικά και της διακόσμησης των χώρων. Η Βίλλα χρηματοδοτείται από τον Δήμο και ενίοτε από το κρατίδιο της Βαυαρίας.

